

"A Barcelona, hi falta un gran teatre de musicals"

Jordi González és el sots-director de FOCUS, una empresa dedicada a l'espectacle, amb més de deu anys produint musicals, alguns de tant d'èxit com *Germans de sang* i *West Side Story*.

Jordi González es va enamorar de *Rent* quan fa tres anys va tenir l'oportunitat de veure'l a Broadway. Des de llavors que no ha parat de lluitar per portar-lo a Barcelona. Des de Focus ha apostat sempre pel musical, preferentment el musical anglo-saxó, però sense tancar-se a la creació local.

Per què creu que les companyies nord-americanes vénen a Barcelona?

—Barcelona és moda. Això, ho veus quan surts a l'estranger. Vam estudiar les ciutats més apropiades per fer-hi *Rent*, perquè és un espectacle molt de Nova York. I Barcelona era una ciutat molt idònia, perquè té el caràcter cosmopolita de Manhattan. I hem d'aprofitar que Barcelona és moda, i que pot ser una de les grans capitals europees que d'aquí a cinc anys esdevingui un gran centre de turisme europeu. Tothom parla de Barcelona, tothom vol venir a Barcelona i, és clar, això fa que moltes coses comencin per aquí.

—Quines diferències es noten a l'hora de coproduir un musical amb americans?

—Tenim mecàniques diferents de treballar, pel fet mateix que els mediterranis som diferents dels anglosaxons. Ells són més mecànics, més metòdics i nosaltres, més passionals. Jo he vist musicals de tot el món, i la diferència principal entre americans i catalans és que ells fa molts anys que treballen amb musicals. Tenen molta gent per a tot, és cosa de nombre. Si a Nova York, per a un paper, s'hi presenten dues-centes persones i cent cinquanta són bones, el *casting* és més fàcil. Aquí, per sort, aquests últims deu anys el nombre ha augmentat moltíssim. Els musicals que fem ara eren impossibles fa deu anys! Hi ha una nova generació de cantants-actors molt preparats, i n'hi ha prou per a fer musicals diferents alhora. I el nivell dels nostres musicals és molt semblant al dels que es fan a Anglaterra o als Estats Units. Evidentment, no podem fer tots els musicals, n'hi ha que no hi arribem, sovint per culpa del preu de la butaca. Som en aquests moments a una tercera part del que val una butaca a Londres o a Nova York. Hi ha musicals impossibles, perquè s'haurien de pagar vuit mil pessetes per butaca, si no, no es poden fer. Però artísticament, hi som molt a prop, hi ha muntatges nostres que han estat superiors, fins i tot, als de Londres.

—I en matèria d'infraestructures, quines diferències hi ha?

—Falten teatres més grans per fer-hi musicals de gran format com *El fantasma de l'òpera* o *Miss Saigon*. A Barcelona, hi falta un gran teatre de musicals, però és difícil, perquè llavors has d'establir un preu de butaca que el públic no està disposat a pagar, que sembla que no té mercat. Els costos de producció d'un musical són brutals, són igual de cars que a Broadway.

MIRFIA MARGENAT

És qüestió de cultura i de temps, nosaltres fa quinze anys que fem musicals i els americans en fa cent. Encara ens costa que la gent accepti que els musicals són molt cars.

—I no podríem habilitar cap dels teatres que tenim per a musicals de gran format?

—El Liceu podria ser escenari de musicals, però per a alguns de molt concrets, tipus opereta. Ara, també hi hauria problemes de programació; per exemple, *El fantasma de l'òpera* necessita un any de preparació i sis mesos de teatre tancat. I després necessita una explotació comercial mínima de dos anys. I amb el Teatre Nacional de Catalunya passa una cosa semblant. A més, el musical tampoc no és la seva línia, i amb nou-centes butaques no es recuperarien les despeses.

—Què es necessita perquè es creïn més musicals aquí?

—Tenim molts directors i dramaturgs bons. De compositors de musicals, no tants, perquè no els hem donat gaires oportunitats. L'any vinent farem *La plaça del diamant*, en musical, i encara busquem qui en farà la música, però és un projecte que ja tenim en marxa. A més, topem amb un gran competidor, que és la música clàssica. A Anglaterra no passa tant, perquè tenen compositors especialitzats en musicals. Però som un país de creadors i ho hem d'aprofitar. **B. C.**